

forslaget i Virkeligheden ikke bliver til Gavn for Debitorerne, men maaske snarere til Skade for dem. Det forekommer mig, at ogsaa denne Kritik bør gøres til Genstand for Undersøgelse i Udvalget.

I øvrigt kan jeg tiltræde Lovforslagets Tanker og skal kun tillade mig at nævne et Par enkelte Ting. I § 2 er der Spørgsmaal om Betingelserne for, at Kreditorerne kan begære Konkurs, medens Akkordforhandlingen staar paa. Efter den gældende Lov skal der optræde mindst 3 Kreditorer, hvis Kravs samlede Beløb skal være mindst en Tiendedel af de samlede Fordringer. I Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt blev fremsat, var det foreslaaet, at der, medens Akkordforhandlingen staar paa, overhovedet ikke skulde kunne begæres Konkurs. Dette anser jeg for at være et alt for stærkt Indgreb i Kreditorernes Ret, og jeg glæder mig derfor over, at man i det andet høje Ting har forladt denne Lovforslagets Tanke og i Princippet er vendt tilbage til den gældende Lov af 1905. Imidlertid har man jo i det andet Ting forhøjet den Brøkdelen af de samlede Krav, som skal repræsenteres af de Kreditorer, der begærer Konkurs, fra en Tiendedel til en Femtedel. Jeg vilde have været mest tilbøjelig til at blive staaende ved den gældende Rets Regel, der formentlig heller ikke har voldt nogen Ulempe. Men da nu en Gang Forhøjelsen er vedtaget i Folketinget, og man dertil har faaet Akkordrettens Tilslutning, skal jeg ikke modsætte mig, at den Forhøjelse, der er sket, bliver staaende.

Derimod mener jeg at maatte fastholde det Forslag, som mine Meningsfæller har stillet i det andet høje Ting om at lade Lovforslagets § 3 udgaa. Der er Spørgsmaal om at nedsætte de Krav til kvalificeret Majoritet, som efter Loven af 1905 stilles, for at et Akkordforslag kan betragtes som vedtaget. Jeg mener, at det i sig selv er overordentlig betænkeligt, at en Kreditor saaledes ved andres Afstemning skal kunne tvinges bort fra sin Ret, og jeg mener derfor ikke, der bør slaas af paa de Garantier, som gives den enkelte Kreditor, mod at han kommer til at lide Uret ved en saadan Afstemning. Jeg vilde derfor hellere blive staaende ved den gældende Rets Krav om en stærkere kvalificeret Majoritet, og jeg vil altsaa under Behandlingen her genoptage det Forslag, som mine Meningsfæller i saa Henseende har stillet i Folketinget.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Veistrup: Saavel den højtærede Minister som ærede Partiordførere har jo peget paa de vanskelige Tider, vi er inde i, og det er selvfølgelig ikke uberettiget. Overalt, hvor Mennesker er samlet, er det de daarlige Tider, der staar paa Dagsordenen, og de to Lovforslag, der foreligger i Dag, er jo i Virkeligheden Udtryk for Tidens Vanskeligheder. Der er altsaa ingen Uenighed om, at Forholdenes Udvikling kræver visse Foranstaltninger gennemført for at raade Bod paa de Ulykker, vort Samfund for Tiden er ude i. Jeg skal ikke komme ind paa, hvilke Aarsager der ligger til Grund for disse Ulykker; vi er alle sammen klare over, at de nuværende økonomiske Forhold er yderst vanskelige, og ganske særlig er Landbruget i den seneste Tid kommet ind i en meget alvorlig Krise. Indenfor andre Erhverv har Krisen sikkert givet sig Udslag tidligere; Landbruget har jo imidlertid altid en vis Reserve, som det kan ty til under vanskelige Forhold, men naar de økonomiske Forhold fortsat stiller sig, som de gør, vil det ogsaa mærkes i meget høj Grad indenfor Landbruget. Naar man ser paa, hvad der er kommet frem angaaende de senere Tidens Skatte ligning, vil enhver forstaa, hvilken mægtig Krise Landbruget er ude i. Derfor er det naturligt, at Regeringen har Øjet aabent for, at det er nødvendigt at gennemføre visse Foranstaltninger, men vi fra vor Side har stillet det Spørgsmaal — og jeg lagde med Tilfredshed Mærke til, at det ærede socialdemokratiske Medlem, der talte sidst (Kr. Johansen) var inde paa det samme —, om denne isolerede Foranstaltning er i Stand til at hjælpe tilstrækkeligt. Vi har ment, at den ikke var tilstrækkelig, og vi har derfor i Folketinget stillet et andet Forslag, som er langt vidererækkende end det Forslag, der her er Tale om. Jeg haaber, at dette Forslag maa nyde Fremme, thi det vil sikkert ganske anderledes være i Stand til at hjælpe gennem Krisen.

Naar Forholdene er saaledes, siger det sig selv, at vi for vort Vedkommende ikke ønsker at deltage i Arbejdet til Fremme af de foreliggende Lovforslag. Men jeg vil føje til, at lige saa lidt som vi kan deltage i Arbejdet til Fremme af disse Lovforslag, lige saa lidt ønsker vi at lægge Lovforslagene Hindringer i Vejen, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Neutralitet — videre er jeg ikke i Stand til at strække mig i Øjeblikket. Jeg haaber, at vi, naar